

Je v Plzni opravdu vše špatně? Trochu jiný pohled na Město kultury

Plzeň, 23.03.2015, aktualizováno 25.03.2015 11:13

Kdysi v Plzni někdo něco pro plzeňské kapely dělal. Struny na ulici dělali plzeňští muzikanti pro Plzeňáky. Teď není nikde nic, kultura se dováží z Prahy a pokud to nezachrání jeden bard, tak tu i tehle rok bude pusto a prázdná a místní muzikanti se budou muset dožadovat přespolních, aby si mohli někde zahrát. Nikdo prostě v Plzni pro kulturu nehne prstem.

Kdysi, když nás unavily skomírající struny na ulici, z vlastních, už tak dost prázdných kapes, jsme si vyrobili malinkatej festiválek. Za pár šupů, kamarádi nám tam hráli za párek a za pivo. Podtitul jsme mu dali „když jsou krátký Struny na ulici, tak si je prodloužíme!“. A kupodivu, s mizernou propagací lidí přišli, pódium bylo z návěsu od kamionu, zvuk zajistili kamarádi muzikanti, ale výsledek stál zato a dodnes na ten den rád vzpomínám. Pořádání nás chytlo, další rok jsme udělali festival zase, za rok dvoudenní, pak třídní, přidala se soutěž, mohli jsme si dovolit i přespolní hosty. Přesto zůstalo těžiště v plzeňských muzikantech, jak těch „profiláklejších“, tak i těch, kteří jsou na začátku své kariéry. Začali jsme také zvat málo známé, ale kvalitní kapely z celé republiky. Mrzelo nás totiž, že v Plzni si nezahrajou, na „zdarma“ akcích jsou vždy buď místní kapely, co hrají za pivo nebo hvězdy, které natáhnou lidi... a že je mezi tím ještě armáda výtečných muzikantů, o tom jakoby nikdo nevěděl, rozumný hospodský si je nepozval, protože „stojíš moc a tady je nikdo nezná“ a pořadatel velké akce sázel na hvězdy. Přišlo nám to škoda a tak dostali příležitost i oni a bylo to fajn. A tak tedy festival Šídlovák Oupn Ěr zahrnoval to nejlepší jak z Plzně, tak z celé republiky, včetně soutěže pro ty nejméně známé. Vždy jsme do něj vtělili to, co nám v té plzeňské kultuře chybělo. Podporoval nás, radil nám, v porotě zasedal a na festivalu hrál i sám Míša Leicht.

Pak přišel jeden z nás s dalším nápadem, prosadil si ho, a protože ten nápad našel odezvu v zastupitelích města, byl tu FolkPark. Zprvu jednoměsíční akce, dnes cyklus osmnácti koncertů, probíhajících celé čtyři měsíce. Každé pondělí. Zahráli si tu mnozí, převážně plzeňští muzikanti, od těch úplně začínajících, až po profíky. Míša Leicht s námi prohrál sázku, protože na jeho koncert přišlo mnohonásobně více lidí, než těch dvacet duší, které si sám prorokoval. Dokonce jsme v rámci tohoto cyklu pokřtili knihu, která je o folkové muzice v Plzni.

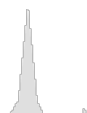
Je za tím hodně práce, běhání, shánění peněz a tak... Na druhou stranu tak vzniklo mnoho krásných večerů a dnů, nová muzikantská přátelství, spousta zkušeností v hudební branži. Dokonce jsme si vydobyli i ocenění od nadace 700 let města Plzně. Nejsme sice tak známí a zkušení jako staří bardi, leckdy si nabijeme ústa, ale máme myšlenku, nadšení, chuť něco obětovat a spoustu nápadů.

Chtěl bych se přihlásit o své místo na Slunci. Svě a svých přátel. Ve víru hádek o to, kdo komu dá kolik na velký koncert jsem od zúčastněných nikdy nezaslechl jméno našeho spolku, naopak, když jsem se poptával, zda je dotyčným známo, že koncert 23.8. ohrozí léta budovanou akci, konanou ve stejný víkend, byl jsem odkázán do patřičných mezí s tím, že náš festival musí být obětován vyššímu dobru. V té chvíli prostě (dle vyjádření zúčastněných) nebyl vůbec nikdo, kdo by se podporou plzeňské scény zabýval, natož pak dlouhodobě. Teď na bojišti utichá vřava a vítěze nevidím, jenom samé poražené. Ale už jsem v pár komentářích dostal poučení, že „nemáme do čeho kecat“, jsme přece placeni „dvacetpatnáctkou“. Zatím jenom náznaky, ale nedá mi to spát. Dovolte tedy, abych něco vysvětlil.

Tento rok je mnoho pořadatelů „placeno“ společností Plzeň 2015. Kdo není, ten je (promiňte mi to slovo a kamarádi, kterých se to týká, odpusťte) vůl. Tato instituce totiž kromě pár akcí (třeba jako tolik diskutované zahájení), které pořádá ve vlastní režii, dotuje spoustu akcí, které pořádá někdo jiný. Od roku 2010 má možnost každý, kdo je obdařen myšlenkou, tuto myšlenku vzít, přenést na papír a spolu s dalšími potřebnými podklady přinést či poslat zmíněné instituci. Ta zváží, zda je žadatel schopný tuto akci provést a jestli se alespoň rámcově shoduje s cíli společnosti. Nu, a když to vypadá dobře, hodí peněz, případně reklamu či jinou podporu. Do akce jako takové pak mluví minimálně a za její provedení zodpovídá její pořadatel. Prostě to samé co granty. Pro člověka, který každý rok obíhá různé úřady s košíčkem, je každý další grant požehnaním. Kdo to podchytil včas, tak dostal peněz i na roky minulá a letos pořádný balík. Vlastenecký koncert plzeňských hvězd mohl být, kdyby to někoho včas napadlo. Nebo kdyby ten, koho to napadlo, byl ochotný pro to něco udělat. Nebo to říci dalšímu, on by se někdo našel. Vždyť stačilo málo - napsat projekt, odnést ho na příslušná místa, podívat se po sponzorech, zajistit kapely, další granty, propagaci... a tak bych mohl pokračovat. Ne, nebyla by to lehká práce, ale na konci by mohl vzniknout mnoho krásných večerů a dnů, nová muzikantská přátelství, spousta zkušeností v hudební branži. Ale nevzniklo. Protože to nikoho včas nenapadlo anebo nebyl ochotný pro to něco udělat, něco tomu obětovat. Myšlenka na takový koncert pro něj možná nebyla dostatečným impulzem, aby udělal tu spoustu práce, kterou je třeba udělat. Když mi někdo dá 600 tisíc, je lehké udělat festival. A vlastně ani nepotřebuju vědět, jestli ještě někoho ten festival zajímá, jestli někdo přijde. Prostě ho udělám a pasuju se na zachránce plzeňské scény. A asi i rád zapomenu na to, že to není fér oproti desítkám pachtících se jednotlivců a spolků, kteří se léta snaží a něco budují. Zakřičet a pak za velké peníze udělat monstrakci umí kdekdo. Ale pořadatelé většiny festivalů a koncertů mi snad potvrdí, že takhle to opravdu nechodí. Ale když mi dají tři sta tisíc, i tak dokážu udělat akci, která neudělá ostudu. Nebo si dalších tři sta seženu sám, po sponzorech, jiných grantech... je to ale více práce s nejistým výsledkem a do poslední chvíle si nejsem jist, kolik mi zbude do kapsy. Příležitosti tu tedy vlastně byly a jsou, ale musí se prostě najít někdo, kdo je ochoten si něco odepřít pro nejistý výsledek. A třeba 150 tisíc na jeden týden podpory malých plzeňských muzikantů je víc než dost, ale holt jenom někomu. My za menší částku děláme čtyři měsíce.

Nakonec tedy bude mít Plzeň svůj rok kultury takový, jaký si ho sama udělá. A tedy také jaký si ho zaslouží.

Autor: [Karel Kyncl](#)

Copyright 2012 Regionpodlupou.cz

Publikování nebo další šíření obsahu serveru Regionpodlupou.cz je bez písemného souhlasu provozovatele zakázáno.